

Beletristica, sciintie, arte, viétia sociala, moda.

Pesta 27 martiu. (9 aprile.)

Va eși în fîa-care domineca. | Redact. : strad'a Dunarei nr. 3.

Nr. 13.

Anulu VII, — 1871.

Pretulu pe anu 10 fl., pentru Roman'ă 2 galbeni.

Generalulu Faidherbe.

Unulu dintre barbatii valorosi, cari — dupa teribil'a cadere de la Sedan, — sustienura si continuara lupt'a gigantica, lupt'a desperata, in contra colossului germanu imbetatu de triumfu, e si acel'a, a carui portretu ilustréza pagin'a acést'a, carele de si n'a avutu fericirea de a poté obtiené succesulu doritu, celu pucinu a contribuitu la salvarea onórei armeloru franceze, ingenuchiata intr'unu modu infamtu de servitorii fara consciintia ai guvernului cadiutu.

Generalulu Faidherbe fu nascutu la 1818 in Lille. Dinsulu intrá de timpuriu in serviciu militarú, si facú o cariera frumósa. La curtea lui Napoleon III inse dinsulu nu erá o persóna grata,

din asta cauza fu tramisú departe, incredintiandu-i-se guvernamentulu Senegalului. Rentorcéndu-se mai tardú de aici, se ocupá mai alesu cu literatur'a, si pe terenulu acest'a atrase si

atentiunea strainiloru, si germanii lu-alesera de membru onorariu la mai multe societáti sciéntifice.

In resbelulu decursu numele lui se ivi pentru prim'óra atunce, candu dupa Bourbachi primú conducerea armatei franceze de nordu. Armat'a lui statea din nesce recrutați neinvetiati, cu tóte aceste inse elu avú curagiulu a pasí agresivu fatia cu generalulu Mantouffell. Elu invinse de dóue ori, dar apoi fu silitu a se retrage. Resultatulu finalu e in viu'a

Generalulu Faidherbe.

memoria a onorab. publicu cetitoriu. Terminandu-se resbelulu, generalulu Faidherbe, fostulu comandante alu armatei franceze de nordu, publicà o brosiura interesanta despre organisarea armatei franceze. In prefaci'a acestui opu importantu generalulu-autoru descrie in cuvinte pucine cauzele desastreloru franceze. — Intre aceste numera mai alesu urmatóriele: 1) Temerea de libertate, carea causà ca tíer'a sê sufera dóue-dieci de ani unu regimu corrumptoriu. 2) Nedibaci'a in conducerea armatelor. 3) Presinti'a imperatului la armat'a lui Mac-Mahon, urmarea careia fu capitulatiunea de la Sedan. 4) Conduit'a maresialului Bazaine in Metz, care conduse la capitulatiunea acestei fortaretie. 5) Lips'a de o persóna cu vointia firma, carea sê fi condusu aperiarea in Parisu dupa departarea lui Gambetta. — In fine, generalulu-autoru, constatandu câ Franci'a este acuma aruncata la pamentu, condamna intregu corpulu oficeriloru francezi, cari au fostu negliginti si n'au invetiatu nimica, ci s'au datu cu totulu comoditãtii, petreceriloru si cetirei de carti frivóle. Oficierii subalterni de veri-ce clase si rangu trebue sê invetie mai multu si sê adópte datine mai barbatesci; éra oficierii mai innalti au a se dedá sê petróca mai multu in mediu-loculu trupeloru decãtu in salóne si budoare.

Inviarea.

Crestinii 'nmormentara
 Pe-alu lumoi salvatoru;
 Santu trupu-i lu-scaldara
 Cu lacremile loru...
 Dar fariseii 'ndata
 Se bucura cumplitu,
 Cã-ci poft'a loru spurcata
 Acuma s'a 'mplinitu; —
 In marea loru orbía
 Saltau de bucuria, ..
 Candu éta-a trei'a dî
 O faima se latî,
 Cã angerii-au cantatu;
 „Christosu a inviatu!“
 Cantarea se latiesce
 Pe aripe de ventu, —
 Poporu-atunci grabesce
 La marele mormentu...
 Acolo de mirare
 Vediura-unu angerelu,

Ce l'aloru intrebare

Li spuse frumosielu:
 „Celu viu cu-ai vii traiesce,
 Deci voi ce mai cautati, —
 Cã-ci mortu ici nu aflati?!
 Sê sciti ce s'a 'ntemplatu:
 Christosu a inviatu!“

Minunea se latiesce,
 Si-aude si Pilatu, —
 Deci elu cum se trediesce,
 Sutasiulu si-a chiamatu, —
 Si striga cu mahniro;
 „Pe tine negresitu,
 Cu marea lui vragiro
 Dór' Isusu te-a vragitu, —
 De nu ai ascultatu,
 Precum ti-am demandatu,
 Ci l'ai compatimitu
 Si nu l'ai restignitu;
 Sê-mi spuni — e-adeveratu;
 Christosu c'a inviatu?!“

„Me miru câ credi de-aceste, —
 Sutasiulu i grai, —
 Mintiuna-i acea veste
 Cã elu ar mai trai — — —
 Vediutu-l'amu cum móre
 Pe cruce restignitu, —
 Prin mani si prin pitióre
 Eu sciu câ-e pironitu, —
 Si 'n anima de-ajunsu
 Cu-o suliti'a-i strapunsu...
 Fii Dómne liniscitu,
 Cã-ci Isusu a moritu, —
 Deci nu-e adevratu:
 Christosu c'a inviatu!“

Poporulu siopotescu...
 Ostasii totu pandescu, —
 Si-audu câ se vorbesce:
 „E fiu domnediescu!“
 Atuncia de manía
 Fatiarnicii rideau,
 Si 'n marea loru truffía
 Multímei totu strigau:
 „Mintiun'a drépta-a fi
 Candu óuele 'oru rosí...“
 Si éta, — toti se mira
 Cã-ci óuele rosíra...
 Cu dreptu dar s'a cantatu:
 „Christosu a inviatu!“

Cantarea angerésca
 Cu graba s'a latítu,

Ca lumoi sê vestésca,
 Câ Domnulu restignitu
 Prin mórte — la viétia
 Elu singuru a trecutu,—
 Si-a lumoi di marétia
 Acum a aparutu....
 Cerésc'a intouare
 Sboratu-a pan' la mare,
 De-ací in departare
 L'ai drepti spre mangaiare,
 Sunandu neinctatu:
 „Christosu a inviatu!“

* * *

Scio-aceea fia-care
 Pe Crestu cum lu-adorau,
 Candu cu pompa triumfale
 Toti „Osana!“ i strigau,...
 Si tu dulcea mea natiune
 Prémariata mai erai,
 Candu romanii 'n uniune
 S'adunara sub Mihaiu...

Pe Crestu iute-lu paresira, —
 Chiaru si-Apostolii-lu lasau, —
 Iuda-lu vinde far' de mila, —
 Toti cei orbi lu-osendiau...
 Si natiunea-mi pré iubita
 A avutu multi tradatori, —
 Dreptu aceea-i asuprita
 De-ai sei crudi impilatori....

Apoi câtu lu-maltratara
 Pe-acelu fiu domnedieescu,
 Chiaru pe cruce-lu inaltara
 Câ-ci cei rei asié voiescu...

Dar Romanulu câta-ocara,
 Câte rele patimí, —
 Neamicii se jurara
 Ca sê-lu stérgea din cei víi...

S'a supusu si mórtei grele
 Salvatorele pré santu,
 Dar' curendu cu-a sa potere
 Si deschise-alu seu mormentu...

Trebue dar ca sê via
 Si-acelu timpu de multu oftatu,
 Candu vomu díce cu mandría:
 „Romanimea-a inviatu!“

Iulianu Grozescu.

Catastrofa.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Bogdanu fugise la Hotin. De ací napadí a supra lui Ionu cu o óste poloneza, care i venise in ajutoriu si care erá comandata de renumitul beliduce Mileczky.

Intr'o lupta victoriósa, Ionu lu-respinse, si dimpreuna cu Bogdanu, i dete preste marginile tierii.

Poporulu entusiasmatu lu-proclamà apoi de domnitoriu.

Ionu erá sublimu in amorulu seu, dar mare lu-vedemu acum si ca domnitoriu.

Ca sê-lu ilustrâmu in deplinu, ne vomu servi ací de cuvintele eruditului nostru Hasdeu, care scriindu despre Ionu ca domnitoriu, díce:

„Pe candu in Germani'a, Itali'a, in Suedi'a, in Danemarc'a, in Poloni'a, in Rusi'a, in Turci'a vedemu sceptrurile manuite de popi, de copii, de zero, de nebuni, de betívi, de muieri... tocmai atunci, intr'o tierisióra romana apare unu principe, care e:

Unu mare generalu!

Unu mare politicu!

Unu mare administratoru!

Singurul omu in tóta Europ'a, carele meritá coróna!“

Éca cine erá Ionu.

Dar Ionu nu erá numai atât'a.

— Patri'a mai presusu de tóte! — erá principiulu seu santu.

Elu sbiciuñ cét'a ciocoiloru cari sugeau fara mila ca lipitorile sangele tieriei. Esempulu miscatoriu e Ionascu Sbir'a, pe care lu-decapitá in diu'a de pasci.

Sbiciuñ cét'a popiloru trandavi, cari traageau si carnea de pe seraculu poporu. Esemple triste sunt sute de insi, cari cadiura sub bard'a caleiloru.

Sbiciuñ immoralitatea. Esempulu infricosiatu e unu episcopu desfranatu, pe care lu-arse in flacâri de viu.

Sbiciuñ egoismulu si ambitiunea viciósa. Esempulu supriindietoriu e chiaru Eremia Galea, si altií de asemenulu lui, care ingrozitu de virtutea lui Ionu, si insielatu in multe visuri si aspiratiuni frumóse ale — murmurà in secretu, ferbea de mania, si priviá cordisiu la dinsulu.

— Patri'a mai presusu de tóte! — erá principiulu lui santu.

Lasii, depravatii si inimicii tierii lu-numiau: cumplitu!

Dar poporul eliberatu lu-numiá : parinte!

VII.

Pseudo-betranulu.

Nime nu sciea ce s'a facutu cu Elen'a si Cigal'a. Numai atât'a se sciea câ: au peritu.

De ce, cum, si unde a peritu?... erau misterie in cari nu petrundea nime.

Sê-i cercâmu si noi.

Sê ne rentórcemu dar la acelu momentu, candu parasira dinsii Alb'a-Iuli'a, si sê-i urmarimu.

Caii ageri de la trasur'a Elenei, sbiciuiti de betranulu birjaru Petru, alergau rapede preste munti si dealuri. preste vâli si campii, cari tóte erau acoperite d'o mantea alba de nea si ghiatia.

La pucina departare, urmá si trasur'a lui Cigala.

Preste câte-va óre, trasurile áeste se oprira intr'unu suburbiu din Sibiu, la o ospetaría simpla.

Elen'a care sgriburá cumplitu, intrá rapede in ospetaría. Serman'a voiá sê se incaldiésca, câ-ci membrele ei fragede, de si erau bine invelite, erau mai degerate, éra lacremile, cari le versase sub decursulu áestei caletorie, inghiatiasera, si straluceau pe faci'a ei, ca nesce diamante scumpe.

O suprinde ne cuprinde!

Din trasur'a lui Cigal'a, in care credeamu câ se afla dinsulu, se scobořira doi ómeni betrani. Unu barbatu, c'unu peru lungu si albu, si c'o barba frumósa alba; si o femeia asemene carunta.

Si áestia intrara in ospetaría si se asiediara la ácea-si mésa, unde se puse Elen'a.

Betranulu scóse din pusunarulu paletonului seu o multíme de papire, incepù a le percurge rapede si a se ocupá cu ordinarea lor.

Betran'a, care siedeá tare aprópe de Elena, se uitá la áest'a cu nesce ochi fórté simpatici si amicali, si i se potea cetí de pe fatia, câ ar voi sê-i vorbésca.

Elena, care éra fórté palida, siedeá tacuta si trista, si c'o máma alba si-stergea faci'a umeda. Apoi se uitá si la betran'a de langa dins'a; esteriorulu atragatoriu alu áestea, si privirea ei amicala si placuta produse a supra dinsei o impresiune simpatica.

Betran'a observá áest'a.

— Me rogu, unde caletoresci? — se decise ea acum a o intrebá.

Elen'a se mai uitá odata la betran'a ca-

runta. Ea mai intimpiná odata faci'a ei amicala.

— La Bucuresci, — respuse apoi Elen'a sinceru.

— La Bucuresci?... Ce bine! — eschiamá betran'a cu bucuria. — Avemu acela-si drumu. Vom caletorí la olalta.

— Da, in adeveru câ-e bine, — dîse Elen'a, si asemene se bucurá, câ-ci serman'a érá singura si nededata c'o caletoría asié lunga si grea.

— Esti dóra din Bucuresci? — o intrebá betran'a totu c'o vóce dulce amicala.

— O nu, nu sum din Bucuresci. Ací voiú remané numai o dí séu dóue, apoi voiú plecá la Constantinopolu, unde cercu pe unu unchiu alu meu.

— O dómne, — observá betran'a cu compatimire — esti atátu de tinera, si intr'unu timpu asié de greu, faci singura o caletoria asié de lunga!...

Elen'a suspiná acum adancu.

— Si n'ai in Bucuresci nici rudenie? — continuá betran'a.

— N'am.

— Vei avé dar o amica buna! — dîse betran'a c'o bunetia nespusa si prinse pe Elen'a de mana. — Copil'a mea, Elen'a, va fi fericitá déca te va cunóscce. Ea te va cuprinde ca p'o amica buna, ca p'o sora dulce!... Asié-e câ vei cercetá-o?

Elen'a nu respuse nimica, numai strinse cu caldura man'a betranei atátu de afabile si priviá la éa cu ochi multiamitori.

Pe candu betran'a vorbiá mai cu iubire catra Elena, betranulu si-bagá in pusunariu papirele sale, cu cari se vedea fórté ocupatu, si estí din ospetaría. La unu semnu alu seu, alergá la dinsulu unu servitoriu. I sioptí ceva, apoi áestá desprinse rapede unu calu de la trasura, lu-incalecá si se departá.

Betranulu ér se rentórcse in ospetaría.

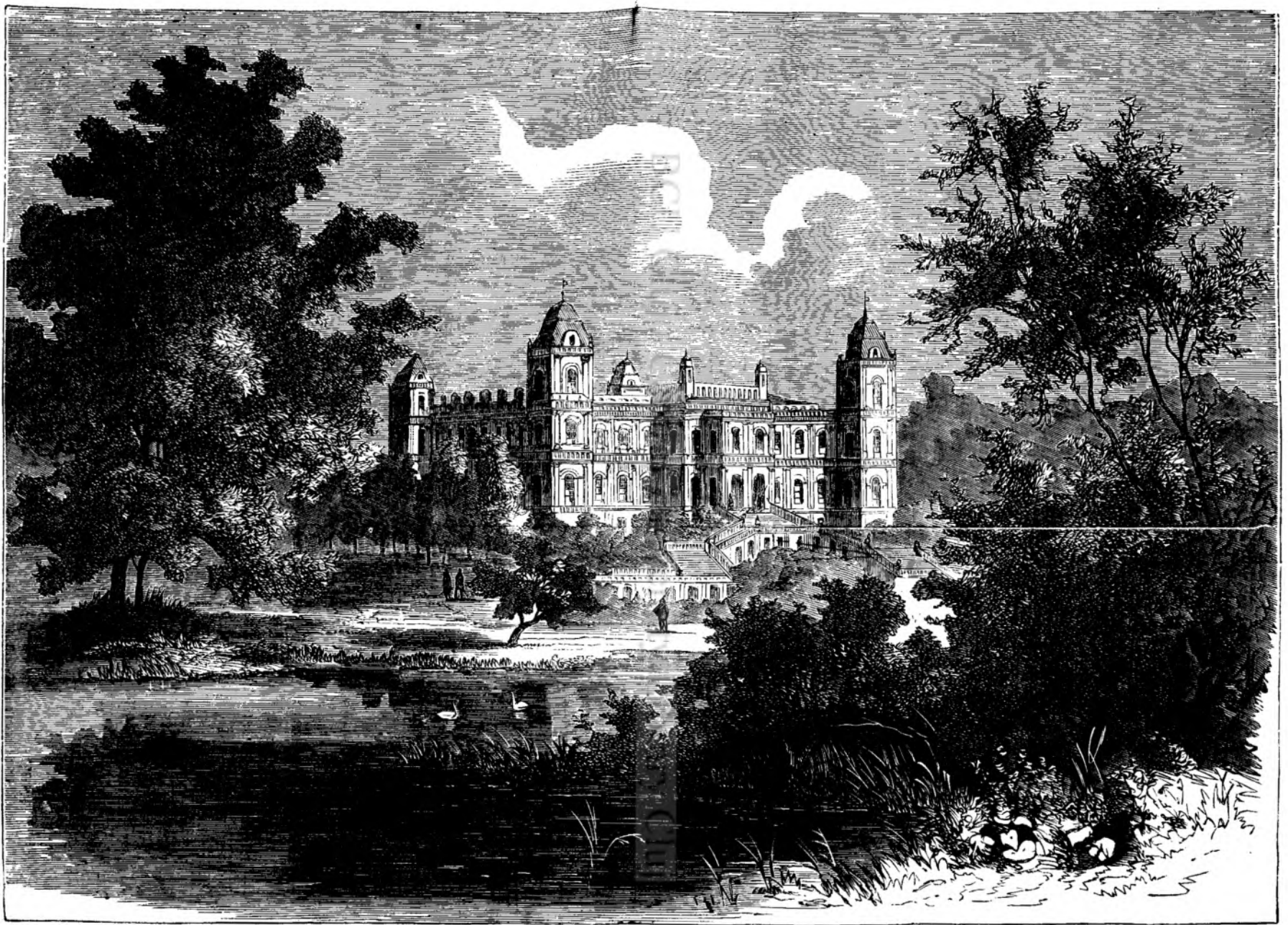
— Precum se vede, treburile mergu preste áceptare, — murmurá servitoriulu calaretiu alergandu in galopu. — Dar seracu murgulu meu, pan' la Bucuresci si-dá pelea lupului!...

Apoi elu disparù.

Intr'áeste betran'a devení totu mai intima cu Elen'a. Ea se recomandá de boerés'a Vasilescu.

Elen'a de la inceputu se portá facia cu ea c'o stima deosebita, câ-ci esteriorulu si tóte cuvintele ei, aretau câ-e o femeia buna si onesta.

Precandu se rentórcse betranulu in ospe-

Castelulu lui Rothschild in Ferrières.

taria, dn'a Vasilescu se plangea Elenei de o nefericire mare.

— Intipue-ti! — povestea dins'a, — de doi ani, barbatulu meu e — mutu. Aveamu doi cai. Am totu dîsu, sê i vindia, câ-ci erau fôrte selbategi. Dinsulu inse nu m'a ascultatù, câ-ci erau fôrte frumosi, si i iubiá preste mesura. Intr'o dî se carutiá cu ei; caii se spariara, caruti'a se restornà si se lovì la capu atâtu de cumplitu, încâtu zacù trei luni. Din acést'a si perdù si graiulu.

— Éca-lu! — continuà betran'a suspinându si aretà a supra betranului. — Elu nu-ti vorbesce nici unu cuventu.

Elen'a se uità la barbatulu caruntu, a carui ochi erau indreptati spre pamentu, si o dorù si pe dins'a nefericirea acést'a.

Betranulu boeriu Vasilescu, facù apoi cu man'a nesce semne, pe cari Elena nu le pricepù.

— Bine, vomu plecá, — dîse muierea lui care lu-intielese.

Ea se întórse apoi catra Elen'a, si i facù propunerea s'o primésca in trasur'a sa, ca sê caletorésca dinsele intr'o trasura.

— Dómne! — dechiarà ea Elen'a, — nu-mai adi te-am vediutu si par' câ nu m'asiu mai poté despartî de dta!

— Cu placere! — i respunse Elen'a, si acum erá voiósa, câ Ddieu i tramise o femeia atâtu de buna.

— Tu betranule! — dîse apoi dn'a Vasilescu catra barbatulu-seu, — te dù in trasur'a nóstra; te culca si dormi.

Se suira apoi in trasure si caletori'a incepù de nou, totu atâtu de rapede ca si pana acum.

Elen'a caletorindu la olalta cu dn'a Vasilescu, ele vorbira despre fôrte multe, ca dóue cunoscute vechi, si timpulu caletoriei li decurgea fôrte rapede si bine.

Dn'a Vasilescu si-esprimà dorinti'a sê scia numele Elenei.

— Elen'a Apolzana me chiama, — respunse ea numindu-se despre mama.

— Elena? — observà betran'a cu suprinde de bucuria, — si copil'a mea e Elena! Si si eu sum Elena!...

— Vedi, — continuà betran'a amicala, — chiaru si numele nóstru ne indémna la simpatia, ne face sê fimu sorori iubitorie.

— Esti pré buna! — i dîse Elen'a, si in adeveru, ea erá suprinse de atât'a bunétia.

Dn'a Vasilescu i dîse apoi, câ déca n'are pe nime in Bucuresci, in dîlele câte le va petrece ací, sê locuiesca la dins'a.

— Nu te lasu, trebue sê siedi la mine! — i ordonà ea in tonu fôrte dulce.

Elen'a nu potù refusá si se convoi.

Preste trei dîle sosira in Bucuresci.

Trasurile se oprira inaintea unui edificiu frumosu, care, precum dîcea dn'a Vasilescu, erá o parte din zestrea sa de la parinti.

— Multiamita ceriului! — dîse betran'a voiósa, — suntemu a casa.

Ea luà apoi pe Elen'a de bratiu, si o conduse in interiorulu locuintiei sale.

Elen'a se suprindea la totu pasiulu.

Intrara in sale, despre care i se parea, câ sunt nesce sale regesci, atât'a lucsu si splendóre o incungiurá.

Dar Elen'a, copil'a dnei Vasilescu, nu mai aparea, — ea nu viniá ca sê intimpine pe mam'a sa, si s'o intempine si pe ea.

— Acum intrâmu in departamentulu destinatu dtale! — dîse dn'a Vasilescu.

Intrara intr'o camera. Betran'a o lasà de bratiu.

— Contesa! — dîse ea, apoi si se plecà cu umilintia pana la pamentu — poruncesce! Eu nu sum boeritia, ci sclav'a dtale!

Elen'a se suprinse audîndu-se numita contesa, si se uità cu uimire la betran'a umilita.

— Elena! Si eu sum sclavulu teu! — strigà apoi betranulu mutu si ingenunchià inaintea ei.

Elen'a se cutremurà cumplitu audîndu vócea acést'a, care i erá fôrte cunoscuta.

Ea se uità lungu si infioratoriu la betranulu Vasilescu care ingenunchià inaintea sa.

Acest'a si-smulse apoi rapede barb'a si perulu seu falsu si privì cu ardóre la Elen'a.

— Ceriule!... strigà ea.

Si lovita ca de unu treznetu, cadiù la pamentu ametîta.

Pseudo-betranulu erá — contele Cigala.

VIII.

A arsu.

Se facea diua. ...

Elen'a, pe care amu lasat'o ametîta, erá in dormitoriulu seu si dormiá inca. ...

Nesce lampe ardînde imprascieau a supra ei o lumina fantastica.

Oh ce rapitória erá!

Ca o flóre frageda, atinsa de tempestâti grele, — erá frumósa si in vestedîrea sa.

Ca o stea luminósa, ce stâ sê dispara de pe orisonulu seu, — erá farmecatória si in caderea sa.

Ca unu sóre lucitoriu, a carui radie incepu a se stinge, — erá sublîma si in apunerea sa.

D'odata incepù a se miscá.

Ea se desceptá.

— Unde su? — strigá ea spariata si privì in giurulu seu.

Apoi se scolà rapede si pasî catra usia.

— Poruncesce! — o intimpinà ací vócea boeritiei Vasilescu, care acum erá servitória si se plecá adancu inaintea ei.

Elen'a pasî indereptu si cu desperare si-puse manutiile pe frunte.

Unu momentu statù ca inmarmurita si lacrimi incepura a-i curge....

— Am fugitu ... suspîná ea.... Am fugitu de elu... am parasitu pe tat'a... am parasitu tóte!... Si-acum?... acum sum in carcerulu acestui omu infricosiatu!...

Elen'a se incecá apoi de dorere, si cadîù in genunchi, ca nimicita.

... Sê nu mai privimu scen'a acest'a.

Plansulu ei e pré amaru!

Lacremile ei sunt pré ardietórie!

Suspinele ei pré miscatórie!

S'o lasámu singura, dór' i se voru aliná suferintiele.

Trecura trei díle....

Erá o demanétia, si ea erá in patulu seu.

Ea stá in genunchi, se uitá ca o nebuna, si tremurá ca vérg'a.

— Nu... murmurá ea desperata.... Nu a fostu numai visu.... Acelu monstru desfratatu!... Ha....

Si cu faci'a inrosíta, ea cadîù apoi pe peline, si planse necontentitu....

Trecù inc'o dí....

O reafâmu intr'o melancolía infricosiata.

Nu vorbiá cu nime; intrebá numai dupa betranulu birjaru Petru. Dar acest'a, se póte câ deja si-a si datu sufletulu, flamendîtu séu inghiatiatu in pivniti'a rece in care fu aruncatu.

Erá la amédia-di. Pe timpulu acesta o cerceá Cigal'a in tóta diu'a. Elu intrà la dins'a.

— Elena! — o agra! elu amicalu.

Ea tacù.

— Elena! — continuà dupa o pauza — rentórcete a casa!

— Lasa-me libera! — díse ea acum.

— Te lasu, dar promite-mi câ in adeveru te vei rentórcete si vei fi apoi a mea, me vei iubi!...

— Fugi monstrule... satana! — strigá ea tremurandu de furia si pasî catra elu.

Cigala, lasiu ca unu iepure, esî.

Trecura septemani....

Elen'a incercá de vre-o câte-va ori sê scape din ghiarele acestui diavolu amorusu: din acestu iadu de amoru torturatoriu. Dar desperata totu de atâtea ori, si-vediù incercâriile nimicite.

Portile acestui iadu erau bine padîte.

Trecura luni....

Intr'o dí intrà la dins'a o servitória. In mana tienea o epistóla.

— Unu strainu, — díse servitóri'a — me rogá fórte sê-ti predau epistol'a acést'a; elu apoi se indepartá rapede.

— Mie?

— Da.

Elena luà epistol'a de la servitória, carea esî apoi.

O desfacù.

Ea tresarì cumplitu. Vediù epistol'a care a scris'o ea lui Ionu; epistol'a, pe care noi o cunóscemu deja; si care prin perfid'a Ioana ajunsese in manile lui Cigal'a.

Langa epistol'a acést'a mai erá alaturata inea un'a.

Dupa o pauza de suprindere neplacuta, ea incepu a o cetí.

Epistol'a suná:

„Contésa!

Epistol'a, care ti-o retransmitu acum, m'a uimitu fórte.

Pentru simpl'a mea simpatía n'am meritatu sê te espuni la o decisiune atátu de curiósa si periculósa.

O mica simpatía nu se resplatesce cu unu amoru atátu de fantasticu. Cigala mai curendu meritá amorulu dtale.

Rentórcete de pe calea amagirii!

Creaza-ti fericirea intr'unu amoru adeveratu!

Alu dtale stimatoriu

Ionu m. p.“

Fia-care cuventu alu acestei epistóle erá câte-unu treznetu pentru serman'a Elena. Treznete, cari te dobóra la pamentu, te nimicescu cu totulu.

Uniculu limanu dulce alu ei, care i mai aliná órele de suferintie — amorulu catra Ionu, si acest'a i se sgudu! acum in radecinile sale.

Ea cunoscea scrisórea lui Ionu, ea sciea câ numai Ionu i-a potutu retransmite epistol'a ei, ea nu potea dar sê dubiteze câ intr'adeveru Ionu tramite epistol'a acést'a.

(Va urmá.)

Mihaiu Cirlea.

Conversare cu cetitóriele.

— *Berlinu 3 aprile.* —

Baronulu de Thierhaufen, cine-lu cunósce, din Hof-drim-pfropfs-dorf, e unu omu fórté bunu si de tréba. Elu se bucura de mare respectu in tienstulu seu, atátu pentru rangulu si averea sa, câtu si mai alesu pentru volumulu pantecelui seu si pentru impunatori'a sa figura, provediuta cu o parechia de mustete prodigióse si c'unu nasu mare si rosu.

Baronulu de T. e binevoitoriu cu toti ómenii, si iubescé multu famili'a sa si pe amicii sei. Idealulu amorului seu inse e regele. Din acésta cauza fiulu seu Fridericu, de si i erá dragu, i facea multa superare candu veniá a casa, pentru cá elu nu potea impartesi tocmai in aceea-si mesura fragedele simtieminte ale parintelui seu pentru regele. Studiulu, lectur'a si societatea amiciloru sei de la universitate i implura mintea cu feliu de idei liberale si periculóse. Pe candu baronulu nu visá si nu doriá decátu ca regele sê se innaltie la rangulu de imperatu si sê se restaureze trecutul Germaniei, pe atunci cugetârile lui Fridericu se ocupau cu unirea întregii natiuni Germane, cu neaternarea natiunala si altele.

Altulu inse erá visulu sororii lui Fridericu. Vilhelmina impleniá deja alu siepte-spre-diecelea anu alu etátii sale. Frumuseti'a si gratiele unei deliciose primaveri inforiá pe blond'a sa facia. Ochii sei umedi, de unu azuru seninu, innotau intr'o vapaia dulce si plina de doiosfa. Ea iubiá pentru antái'a óra.

Unu june studentu, a nume Tourange, de origine Francesu din Alsati'a, cercetá adeseori famili'a baronului. Elu erá amicululu intimu alu lui Fridericu, cu care petrecuse o mare parte a aniloru sei de studiu la scólele din Strassburg.

Tourange acceptá cu nerabdare timpulu vacantiiloru, pentru cá atunci potea elu sê védia pe Vilhelmina, care devenise stapan'a animei sale, si pentru care inchipuirea sa tiósea cele mai rapitórie visuri. Cavalcade, soarele in famili'a baronului, concerte improvisate in cari Vilhelmina escelá totu-de-una si incantá pe toti atátu cu suav'a sa vóce câtu si prin melodiile ce degetele sale de crinu sciá scóte din clapele pianului, preamblári si petreceri idilice la tíera: aceste erau de obicei petrecerile in famili'a baronului de Thierhaufen. Pe langa acést'a Tourange si Fridericu nu se poteau retiené de a nu face câte o venatória prin padurile din giuru, cari erau pentru ei cu atátu mai desfetatórie si mai poetice, cu câtu erau mai periculóse.

Minutele cele mai fericite inse pentru Tourange, câtu timpu se aflá la amicululu seu, erau acele candu potea sê audia si sê contemple pe Vilhelmina, care devenise idolulu vietii sale. Deja ea pronunciasé sentinti'a fericirii lui, si intr'o óra de estase, buzele loru sigilara pentru vecia acésta hotarire. In serile de véra, dupa ce intrá in odai'a sa, Tourange deschidea ferést'a care corospundea cu odai'a Vilhelminei, si cu ochii atintiti la lumin'a ce strabatea pintre perdelele ferestei ca crepuscululu unei díle iubite, remanea astfelu

óre întregi, perdutu in amorós'a sa visare. Noptile erau incantatórie, lun'a, melancolic'a confidenta a taineloru iubirii, urmá linu in calea sa, ceriulu erá seninu si mii de lumine straluciau in spatiulu nemarginitu; dar nicaiuri nu erá unu locu mai fericitu, o lumina mai dulce, ca suav'a licurire de la ferést'a Vilhelminei. Candu lamp'a se stingea, Tourange si-luá guitar'a, si-si reversá simtiemintele sale in accente armonióse, pana candu adormiá pe sinulu unui visulu fericitoriu.

* * *

Asié treceau órele lui Tourange in apropiarea celei ce iubiá; si minutele sale erau ani de fericire. Candu deodata se audí cumplitulu sunetu de resboiu pe ambele ripe ale Renului. Poporu, nobili, burgesi, alergau din tóte partile; Germani'a se redica ca unu singuru omu sê-si apere hotarale sale.

„Scumpulu meu amicu! díce Fridericu lui Tourange, eu trebue sê ve lasu. Tu întiolegi marea mea detoria din ór'a ce tíer'a mea e amenintiata. Entusiasmulu arde deja ca o lava aprinsa in pieptulu meu. Si déca póte sê-mi para reu de ce-va in aceste momente, este de a me despartí de tine si de famili'a mea, si de a fi silitu sê me batu in contra fratiloru tei, pe cari tu m'ai invetiatu a-i stimá atátu de multu. La revedere. Adio. Sangele nevinovatu cada a supra aceloru ce au provocatu resboiulu.“

Tourange, adancu miscatu de aceste vorbe, imbracisíeza pe amicululu seu, si-i promite a-lu insoci pana la frontiera de unde avea sê se rontórne la parintii sei. — „Mergi, iubite frate, i díse elu. Acésta e pentru voi unu timpu de gloria. Dar ah, eu trebue sê plangu nenorocirea patriei mele amagite. Maturati aceste cabale; noi la rendulu nostru vomu maturá pe criminalii loru autori, vomu liberá Francia de dinsii; si apoi ne vomu da man'a, si vomu incepe o alta vietia.“

* * *

Tourange díse adio Vilhelminei si parintiloru sei, si plecá impreuna cu Fridericu. Regretele despartirii, cugetarea la evenemintele ce se incepeau, la viitoriu, la ceea ce are sê se întimple, lu-facea fórté meditativu si respandea unu aeru de tristétia neindatinata pe frumós'a lui fisionomia. Elu nu s'ar fi potutu indoi unu minutu de amorulu si de sinceritatea candidi sale amice. Inse alte grigi lu-turburau si lu-faceau sê aiba óre-cum o trista presimtíre de sórtea ce-lu acceptá.

Vilhelmina urmari cu ochii plini de lacrimi trasur'a ce ducea pe cele mai scumpe fiintie pentru dins'a, pe fratele si amantulu ei; o urmari pan' o perdú din vedere, apoi se întórse in odai'a sa, priviá suvenirile lasate de Tourange, care erau cele mai pretióse odóra ce avea in odai'a sa; candu mergea la piano, melodiile ce-i aduceau mai multa mangaiare erau acele, ce sciá cá placeau mai multu lui Tourange. Vieti'a sa devenise acum fórté monotóna, pentru cá ea nu mai aflá placere decátu in lucrurile ce-i aduceau a minte de

amorul seu. Dar acésta monotonía i erá scumpa, si n'ar fi schimbat'o cu cele mai stralucite petreceri. Ea traia acum numai pentru speranti'a, pentru visurile si amorul seu. Presentulu nu-i erá dragu decátu pentru cá cuprindea in sine placutele suveniru ale trecutului si erá transparentulu viitoriului seu.

* * *

Trecu díle, trecu septemani, trecu luni, si famili'a baronului nu mai primise nici o scire nici de la fiulu, nici de la amiculu lor. Neliniscea loru crecea; resboiulu devenia din ce in ce mai fiorosu. Provinciile din giurulu Vosgiloru se facusera teatrulu unui macelu neaudítu. Aceste romantice tienuturi, unde natur'a si civilisatiunea infloriau atátu de frumosu, devenisera, mare parte, unu pustiu ingrozitoriu, acoperitu de sange, de fumú, de ruine si de cadavre.

Sedanulu vediuse deja cordial'a salutare a celoru doi suverani. Erá cuventu a sperá reintornarea pacii. Acést'a erá si dorinti'a Vilhelminei. Dar pasiunile acitiate si amibitiunile celoru ce sciu manú atátu de ingeniosu aceste pasiuni si simplitatea ómeniloru, sunt mai tari decátu dorulu slabeloru fiantie cari iubescu. Câte-va díle dupa capitulatiunea de la Sedan, Vilhelmina primí o epistóla, pe a carei adresa ea recunescú man'a celui ce adorá; o deschise cu sinulu palpitandu si cetí: — „Scump'a mea amica, plinu de intristare si de manía ti-scriu aceste rinduri. Pana acum mi-a fostu peste potintia a aflá ceva de Fridericu... Priviam cu dorere la cruntele scene ale resboiului ce fasiau sinulu tierii melo. Speram, cá le voi vedé in curendu terminandu-so. Dar se vede, cá intre dreptate si nedreptate nu este hotaru pentru ómeni. Ierta-mi, Vilhelmina, cá te intretienu cu astfelu de lucruri. Anim'a mea e plina de tine... Dar sórtea patriei mele me face sê suferu pré multu. Pe candu tu vei ceti aceste rinduri, eu me voi bate cu ostrile regelui vostru. Adio. Saluta pe respectabili toi parinti in numele meu. Inca câte-va luni Vilhelmina; si atunci...“

* * *

Dílele lunei lui martiu au fostu pentru Franci'a díle de doliu; ér pentru Germani'a díle de serbatóre. Pretotindení n'avcai sê intimpini decátu stindarde, flori, cantári. Dar in acésta bucuria generala se amestecau multe gomete si suspine.

In famili'a baronului de Thierhaufen asemenea bucuri'a si dorerea se instalara impreuna. Tourange morise in bataia. Pianulu Vilhelminei demultu stá pustiu. Ea cadiu in desperare si intr'o négra melancolia, care aduse o palóre mortala pe delicat'a ei facia, si care face pe mam'a ei sê se alarmeze pentru viéti'a sa.

Baronulu inse si-esc din pele de bucuria, cá regele s'a facutu imperátu.

M. Strajanu.

Represintatiunea tea'rela la Bucuresci

in beneficiulu teatrului nostru dincóce de Carpati.

Anunciaramu publicului nostru cetitoriu, cá mai multi juni romani din capital'a Romaniei, sub conducerea neobositului nostru barbatu de litere si partinitoriuulu tuturoru ideiloru frumoése, ce tindu la innaltiarea romanismului, dl'u V. A. Urechia, au arangiatu o re-

presintatiune in teatrulu celu mare din Bucuresci in beneficiulu fondului teatrulu alu nostru.

Aflámu cu o viua multiamita, cá publiculu celu mare si romanescu din Bucuresci a intimpinatu acésta idea cu multa caldura, si astu-felu serat'a a reesitu cátu s'a potutu de bine.

Éta ce scrie diuariulu „Informatiunile“ despre acésta represintatiune:

Sambeta la 13 a. c. avú locu represintatiunea data in beneficiulu teatrului trans-carpatinu de mai multi juni romani, in parte studenti din diferite facultáti ale universitátií nóstre.

Fói'a nóstra cu multu mai nainte anuncia acestu spectacolu, ér dintre celelalte foi „Romanulu“ inca atrase atentiunea capitalei spre acestu faptu patrioticu si natiunalu. Cu o satisfactiune plina de mandria dícemu, cá apelulu n'a remasu fara echou. Si potea sê fia altu-feliu, candu acest'a erá in favórea unei fapte romanesci? Publiculu capitalei, si junii diletanti mai cu séma si-au facutu detori'a; ei au facutu atát'a, la cátu suntemu siguri, cá nici se acceptau cei veniti la spectacolu. Ei au incantatu, si mai multu, au pusu in admiratiune lumea din teatru.

Ce nu face unu nobilu devotamentu, pentru unu scopu asié de utilu, cum erá si acest'a?

Nobilii junii de anima, adancu miscati de imprejurárilu in cari se afla acum Romanismulu preste Carpati, si-au dísu cá voru sê contribue si ei la intarirea lui, si cu acésta propunere démna de tóta laud'a s'au devotatu a dá o represintatiune in beneficiulu fondului teatrului de preste Carpati.

Prim'a piesa a spectacolului a fostu „Andrea del Sarto“, drama in dóue acte de A. de Musset. O piesa cu caractere si variatiuni a acestora, cari ceru unu studiu lungu, o cunoscintia mai larga a scenei si unu esercitiu indelungatu. Cu tóte acestea junimea improvisata artista potemu díce cá n'a fostu mai pe josu de acceptarea de la ea.

Déca junii artisti n'au deprinderea vechia a scenei, este inse ceva mai pe susu de studiu, este anim'a care petrunsa de inspiratiunea aceea ce posedau acesti juni, face pe omu a se apropiá de artistu. Astu-feliu si acesti domni, a caroru cariera de si nu e scen'a, prin debutulu lor au doveditu odata mai multu acésta.

Cáti artisti n'avemu, cari dupa ce au petrecutu ani intregi in scena si totu-si causéza publicului desgustu.

Junii diletanti, ca studenti ce sunt petrunci de nobilulu simtimentu, au sciutu sê amuseze si sê faca chiar sê-i admire publiculu. S'au distinsu in acésta piesa mai toti fara deosebire.

Pies'a a dóu'a: „Balulu Mortului“, fars'a intr'unu actu a dlui V. A. Urechia a facutu furóre. Amu mai vediut'o represintata in beneficiulu societátií de arme, si atunci aplaudata, fara esagerare potemu díce, cu frenesia, acum inse prin adaugerea unui rolu Boruch telalul (d. Serianu) si prin aceea cá erá mai bine studiata de cátu totu-de-una, succesulu ei a fostu stralucitu. A remasu in anim'a fia-caruia din cei presentí o satisfactiune in gradulu supremu. Intregulu publicu spectatoru alu acestei piese, pe langa placerea fara margini ce a simtítu, vediend'o, n'a avutu altu regretu decátu acel'a cá este asié de scurta.

Lumea alésa ce asistá la acésta represintatiune a ruptu manusie in imense aplause, asié in cátu multo frase, cari ar fi sporitu entusiasmulu, n'au fostu nici

audite din caus'a aplauselor. Am vedutu betrani albiti de greutatea aniloru sub cari erau, aplaudandu din respoteri, si insemindu-li-se fruntea incetifita la jovial'a actiune a juniloru artisti.

Dupa acesta descriere a entusiasmului, care este inferiöra multu realitãtii, si nu se pöte descrie, de câtu numai simtî, precum o sciu cei ce au asistatu, nu ne încercãmu a da resumatu alu piesei, care a descrescitu fruntea betranului, a pusu in uimire pe june si a facutu sê aplaude cu entusiasm ambele aceste extreme ale vietiei umane.

Este in destulu comica acesta farsa, si admirabila prin rolulu jidanului, pe care d. Serianu l'a jöcatu cu asié de bunu succesu, in câtu mai fia-care frasa pronunziata dupa caracterulu ce avea, scotea aplause, risete si vioitiune intre asistenti.

Ni-au placutu cu deosebire miscãrile libere, ne-sfortiate si fara gena, ale juniloru diletanti, asié vedindu-i, i vinea omului necunosculatoriu de positiunea lor, sê crédia cã sunt nisece artisti sêu discipoli ai nu scimu carei celebritãti, pe candu ei erau si in vietia studenti.

Facându distinctiune intre ei, nu facemu de câtu injustitia, cã-ci fia-care a fostu in rolulu seu de minune. Astu-feliu d. Serianu, intunecã chiar artisti prin rolulu de natur'a celui jöcatu. Dsa face de minune de bine pe jidanulu. Era dnii C. Romniceanu, V. Radulescu, T. Myller, Popovici Catalina si E. Constantinescu, s'a pronunziatu publiculu despre meritulu dloru prin aplausele dese.

Sê spunemu, cã nici drele T. Patrascu si Elena Stanescu n'au contribuitu pucinu la stralucitulुरु sursitu alu represintatiunii. Si ca sê fia completu numerulu juniloru cari au contribuitu la edificarea templului Taliei romane preste Carpati, mai adaugemu numele dloru N. Tincu si Ramniceanu. Celu d'antãiu cu distingere avü rolulu antãiu in drama si debutu stralucitu.

Acesta represintatiune, potemu anuncia de pe acum, de si socotelile nu sunt incheiate, cã a adusu pentru fondulu teatrului de preste Carpati apröpe o mia de franci.

Terminandu, aducemu omagieile nöstre aceluia care a conceputu ide'a, si care se scie far' de a-lu numi, cine este. Este, Romania de preste Carpati, ti-o spunemu tie, barbatulu care in Romani'a libera, a facutu mai multu de câtu toti pentru fiii tei cari au trecutü Carpatii din caus'a vitregimiloru si persecutãriloru ce le intindu asupritorii tei; este acel'a alu carui nume este pronunziatu cu respectu in töte provincieile locuite de Romani. Acestu barbatu n'a potutu remanê sê nu puna o pétra insemnata si in edificiulu Taliei tale, si a arangiatu acesta represintatiune. (Acestu barbatu, precum spuseramu si mai susu, e dlu V. A. Urechia. Red. „Familiei.“)

Erã tu junime, care ai avutu nobilulu devotamentu pentru acestu patrioticu actu, primesce felicitãrile si urãrile unui fiu alu acestei patrie in favorulu careia te-ai devotatu si cu ale lui ale a loru trei milióne de preste Carpati.

M. N. P.

Curieriulu modeli.

A se vedé supplementulu nrului presinte!

1. Desemnu pentru acoperitoriu de lampã. — 2

si 3. Manecare si gulere pe mull, brodaria francesã. — 4 si 5. Asemene. — 6 si 7. Döue desemnuri pentru decoratiuni de marama de busunariu in *point lace*. — 8. Cornu pentru decoratiuni diversiã. — 9. Jumetatea unei cunune, brodaria de fantasia. — 10. Desemnu pentru diverse acoperitörie. — 11. Coltiu de gulere, brodaria francesã. — 12. Maria, brodaria francesã, *point d'armes*. — 13. Vigneta cu literele A. G. brodaria francesã. — 14. Irina. — 15. Valeria. — 16. Bordura pentru batiste. — 17. Coltiu de gulere. — 18. Crénga pentru diferse scopuri, brodaria neteda. — 19. P. S. — 20. D. L. — 21. I. S.

CE E NOU?

* * (Cristosu a inviatu!) Cu aceste cuvinte salutãmu adi pe onor. nostru publicu cetitoriu, pöftindu toturora serbatori fericite si öre dulci de placere. In dilele inviãrii Domnului sê meditãmu cu totii despre inviarea bunastãrii materiale si spirituale a poporului romanu; sê nisumu cu totii a respandü in töte partile sentientele productive ale concordiei si armoniei fratiesci, ca astu-felu toti sê avemu numai unu scopu: innaltiarea romanismului, care va produce si inviarea maririi nöstre strabune. Deie Cöriulu, ca cu Inviarea Domnului câtu mai curendu sê potomu serbã si acesta serbatöre de renviare a colonieloru divului Traianu!

* * (Congresulu catolicu din Pesta) si-a incheiatu siedintiele la 30 martiu, dupa ce a votatu statutulu seu organicu. In titlulu acestui statutu se dice, cã acel'a e si alu greco-catoliciloru. Inse gr. catolicii, celu pucinu Romanii, nici n'au participatu la aducerea lui, nici nu-lu voru recunöce obligatoriu pentru dinsic. In acesta ultima siedintia se cetü si opiniunea comisiunii de 27 despre congresulu gr. catoliciloru, dicendu, cã nu esiste nici o necesitate de asemene congresu. Episcopulu Olteanu cetü cu vöce tremuranda unu discursu servilu, prin care declarã, cã dinsicu e multiamitu. (Eljen! — din töte partile.) Apoi vorbira deputatii ruteni in favorulu autonomiei lor, — dar episcopulu lorü Pancoviciu intrecü si pe Olteanu alu nostru, si tienü unu discursu fulminantu in contra autonomiei bisericeii sale. In fine dupa votare deputatii ruteni, dandu protestu in contra statutului, si declarandu, cã acel'a nu va deobligã pe dinsic, — parasira sal'a in midiloculu unui sgomotu mare. Episcopulu Szilãgyi nu erã de fatia, parendu-i statutulu pré — liberalu.

* * (Diet'a Ungariei) din caus'a serbatoriloru sante nu va tiené siedintie optu dile. In un'a din ultimele siedintie deputatulu Colomanu Ghiczy a interpelatu pe ministrulu de culte, déca are de cugetu a recomandã regelui spre aprobare statutulu adusu de congresulu catolicu din Pest'a, fiindu acel'a in contradictiune cu legile tierii? La acesta interpolatiune si Fr. Deák a facutu o observatiune, din care se vedü, cã si dinsicu consimte cu interpelatoriulu. Se asigura, cã majoritatea imposanta a camerei e in contra acestui statutu. O alta impregiurare asemene nu o potemu lasã neamintita, si a nume, cã nu numai diurile ungresci din opösitie, dar si cele inspirate de guvernü l'au combatutu. Apoi sê nu uitãmu nici aceea, cã toti diregatorii, cari participara la congresulu catolicu ca deputati, votara in contra statutului propusu de majoritate. La töta intemplarea, respunsulu ministrului Pauler va fi de o mare importantia pentru Romanii de religiunea gr. c.

= (*Conferinția în cauză a congresului gr. c.*) Dlu. D. Popu, conchiama pe a cincina di de Pasci la Alba-Iulia pe inteliginția română de religiunea orientala unita la o conferinția spre a se consultă în privința congresului bisericeii române unite. („Feder.“)

⊙ (*In casin'ă română din Clusiu*) s'au arangiatu prelegeri publice pentru publiculu român. Pana acuma s'au ținutu două, — prim'ă de presiedintele casinei d. Iosifu Popu „despre important'ă studiulu istoriei universale în genere, și în specie despre folósele studiulu istoriei natiunale“, éra a două'ă de D. protop. Gavrilu Popu „despre folósele ce ni li dă studiulu fizi-cei în specie, și în genere despre folósele sciințieloru naturale.“ Ambii disertanti promisera, că voru continuá materi'ă începută. Cu parere de reu inse trebuie să amintim, că ambe prelegerile, cu tóte că au fostu fôrte interesante, fure pré slabu cercetate.

* * (*Scire trista.*) Cu anima plină de dorere înregistrámu mórtea unui fiu bravu alu natiunii nóstre. Unulu dintre cei mai emininti juristi romani, avocatulu dr. Demetriu Hatieganu a repausatu în Oravitia la 29 martiu în etate de 48 de ani, lasandu în doliu pe fiic'ă sa orfană Emilia, și pe toti amicii, și stimatorii sei. Fia-i țierin'ă usióra și memori'ă binecuvântată!

† (*Necrologu.*) Iosifu Bozontai proprietariu în Ineu, și surorile sale: M. Magdalena cu sociulu seu Stefanu Boros parocu român cat. de ritulu resaritenu în Daroltiu (dieces'ă Gherlei) cu fiii lor: Ioanu Boros preotu în Top'ă-de-Crisiu și soci'ă Maria nasc. Palladi; Maria cu sociulu seu Nicolae Marcus capelanu românesc cat. în Orade; — Ana cu sociulu seu Ioanu Christianu parocu-protopopu în Poci și fiii lor Ioanu teologu, Iosifu medicinistu; — Elisabeta cu sociulu seu Petru Mihuti parocu în Nogioridu, în numele lor și alu numerosilor consangeni, cu inima doioasă însciințieá mórtea iubitei lor mame, respective sóre, mame betrane și consangene Ana Bozontai, nascute Borbola de Giungiu (Gyöngy), veduv'ă lui Ioane Bozontai, fostu parocu și protepopu românesc cat. da ritulu resaritenu în Bedeu. De betranetie, dupa ce s'ă marturisitu și a primitu cu pietate sant'ă cuminecatura, repausá marti în 16/28 l. c. la 1 óre dupa mediu de di, în etate de 73 de ani. Osamintele repausatei s'au înmormentatu joi în 18/30 l. c. dupa mediu de di la ór'ă a 3. Oradea-Mare în 17/29 martiu 1871. În eternu amintirea ei!

† (*Anunțiu funebralu.*) În numele jelniciloru parinti: Paulu Orosu, preotu gr. cat. în Leordin'ă în Marmati'ă cu Emilia soci'ă sa, a fratiloru, suroriloru și a altoru rudeni, protopopi, preoti, capelani, docenti, studenti, și altii în unu numeru fôrte considerabilu, precum și a întregu clerulu tineru gherlanu, cu adunca dorere și condolinția fraternală se face cunoscutu, cumca talentuosulu tineru: Nicolau Orosu teologu în anulu II-lea dupa unu atacu vehementu de creeri, și dupa unu morbu înfloratoriu de 4 di, în 30 martiu st. n. la 3 óre demaneti'ă si-a finitu cursulu vietiei abié în etate de 19 ani. Remasitiele lui s'au astrucatu în 31 a. l. c. în cimiteriulu din locu la 4 óre. — Fia-i țierin'ă usióra!

Literatura și arte.

* * (*Éra-si o reprezentatiune în favorulu teatrulu nostru!*) Ide'ă de „absolut'ă necesitate“ — precum di-

„Romanulu“ — a înființării unui teatru natiunale pentru noi Romani dincóce de Carpati, se îmbrățisieá la fratii nostri de dincolo totu cu mai multu focu. Abié anunțiamu reprezentatiunea data în teatrulu celu mare din Bucuresci în favorulu acestei idei, — éta acuma de nou suntemu în placut'ă positiune a poté înregistrá o alta reprezentatiune totu pentru acestu scopu, data de o societate de tineri în sal'ă Bosel la Bucuresci. Diu'ă reprezentatiunii fu dominec'ă trecută, ér piesele erau aceste: fragmentu din „Fanatismulu“ de Voltaire, fragmentu din „Misantropulu“ de Molière, fragmentu din „Influința morala“ de G. Sionu, și în fine „Ginerele lui Hagi Petcu“, comediă în două acte de V. Alesandri. Despre reesitul reprezentatiunii n'amu primitu înca nici o însciințare.

⊙ (*Unu nou diuaru umoristicu*) aparú cu începere de la 14 martiu curințe la Bucuresci sub titlulu de: „Asmodeu.“ Éta ce cuprinde primul num. : I. Actele oficiale ale lui Asmodeu. II. Profesiune de credință. III. Abdicarea unui imparțitoru catra Asmodeu. IV. Revista politica. V. Manifestulu regelui Guilomu. VI. Alesandru catra promis'ă sa. VII. Asmodii. VIII. Restaurantulu Guichard. IX. Musele. X. Ce se face acum? XI. Protestulu a 30 deputati catra presiedintele camerei. XII. O declaratiune catra abonati Ghimpelui. XIII. Cātu de mare lucru este a-si alege cine-va palarieru. XIV. Marfa nepretuită. Și în fine mai multe caricature.

* * (*Gur'ă Satului*) s'ă mutat mai aprópe de satele — romanesce, punendu-si resiedinti'ă la Aradu, unde apoi mai nainte de tóte si-mari formatulu. Deci Gur'ă Satulu acuma e — reformatu!

Din strainetate.

* * (*O dama francesă*) a propusu, ca femeile francesce să-si duca tóte argintariile și pretioșele în banc'ă francesă, pentru usiorarea contributiunii de resbelu. Spre acestu scopu în tóte orasiile mai mari se facu colecte, cu resultatu frumosu.

* * (*Gen. Bourbaki*) n'ă moritu, ci în societatea mediculu seu și a socii sale petrece la Lyon. Dinsulu e deja vindecatu de totu, dar e fôrte debelatu.

* * (*La Paris*) și acuma se vorbește multu despre mancările gatite sub decursulu asediulu. Dar în privinți'ă gustulu opiniunile divergăza. Unii sustienu, că si carnea de calu e bună, de cumva calulu n'ă fostu pré betranu. Altii afirma contrariulu. Despre carnea de cane și clotianu nimene nu mai vré s'ăuda. Inse carnea de maga riu se însfira între delicatese. Nu o învidiámu.

Feliurite.

* * (*A două ilustratiune din numerulu presinte*) ni înfatisieá castelulu feericu alu lui Rothschild în Ferrières, aprópe de Paris. Renumitul Rothschild si-a esprimat mai de multe ori dorinți'ă de a poté salutá în acestu castelu pe diplomati germani ca óspeti. Dorinți'ă lui în fine se impliní, că-ci pré norocosulu rege prussianu în rapedea sa înaintare a ținutu cvartirulu seu generalu mai o luni în acestu castelu, — dorere inse, că Rothschild vedienđu apropiarea iubitiloru sei óspeti fu silitu a o — luá pe picioru!

Glume si nu pr.

Éta si o gâcitura glumétia :

CFA

Deslegarea va urmá in numerulu vfitoriu.

Curiósa istorióra s'a intemplatu dílele trecute in Berlinu la productiunea unui escamatoriu.

In decursulu pauzei unu membru alu publicului esí in bufetu sê beie unu punciu. Candu dinsulu, voidu sê platésca, bagá man'a iu busunariu, gasi acolo unu taleru, despre care dinsulu nu-si aduse a minte sê-lu fi pusu acolo. E bine, elu platí punciulu si i se mai rentórsa o suma óre-care, apoi intrá éra-si in sala.

Escamatorulu chiar se producea, cum va face dinsulu sê dispara unu taleru din man'a sa.

Un'a la mana, dóue la mana, — talerulu dispare in fine.

— Talerulu disparutu, — díse escamatoriulu, — se afla in busunariulu acului domnu acolo, — si elu aretà pe omulu nostru.

— Me rogu de iertare, — respunse acest'a, — talerulu nu mai e intregu, câ-ci chiar mai inte l'am in schimbatu in bufetu.

Publiculu erupse in hohote colosale, — si escamatorulu pacalitu începú a ride si dinsulu.

Renumitulu filosofu englesu, Newton, fiindu intr'o dí adancitu in meditatiunile sale, económ'a sa i aduse unu ou, voidu a i-lu ferbe in apa calda.

Inse Newton dorindu a remané singuru, spuse femeii câ elu insu-si voesce a-lu ferbe.

Económ'a i puse inainte tóte cele trebuintiósé, si spunendu-i, câ oulu are sê fiérba trei minute, esí.

Peste o diumetate de óra, económ'a se rentórsa, ca sê duca afara vasele.

Dar ce vediú !

Newton statea inaintea vasului cu apa calda, uitandu-se la oulu ce-lu tienea in mana, — ér in ap'a calda se aflá — orologiulu seu.

Unu creditoru in fine prinse pe multu cautatulu seu detorasiu.

— Dâ-mi pace, impertinentu ce esti, — i respunse acest'a, — dta dóra cugeti, câ numai dtale ti-sum detoriu !

Doi tineri flusturati se 'ntelnira pe strada, si unulu fu silitu a ferí din cale.

— Eu nu ferescu nici unui nebunu, — díse unulu cu desprețiu.

— Éta eu sum de opiniune de totu contraria, — respunse celalaltu, ferindu-i din cale.

Gâcitura de siacu

de Anastasia Leonovicu.

stin-	sa-	cin-	liu	Bo-	é-	ne-	Ast-
ga	de-	ga.	rei	'n-	fe-	lin-	ti-
le	se	Ce-	re	a	neanu	na.	se
ca	Ce-	'n-	mi-	na	iu-	tia	ti-
se	lu	Mó-	tr'-	ca	sa	ulu	mi-
i	tu	Iu-	chi-	n'a	bra-	i	é-
ce	tadi	ti-	manu	sa	bilu	lu-	ti-
lan-	ro-	a	as-	ulu	ce	vi-	no-

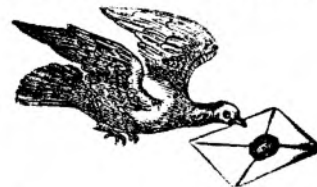
Se póte deslegá dupa saritulu calului.

Deslegarea gâciturii de semne din nr. 9.

Ochii tei sunt doi lucéferi si de focu dóue sageti,
Ce petrundu pana 'n abisuri ale noptii negre cети !
Si-ai tei crini se vérsa 'n valuri peste umeri peste sinu,
Cum pe plaiuri in florite dese umbrele se 'nelinu.

Deslegare buna primiramu de la d-elo Silvia Moldovanu, Luisa Ardeleanu, si de la dnii Constantin Ungureanu si Pavelu Cimponieriu.

Post'a Redactiunii.

☞ Cu numerulu presinte espira treiluniulu jan.—mart. Spre a poté evitá ori ce neregularitate in espedarea foii, ne rogâmu a renói câtu mai curendu abonamentele.

Dlui Strainu in Sasca mont. Tablourile se tramitu numai abonantiloru nostri, deci binevoiesce séu a te aboná si la fóia, sén a dispune de banii tramisi pentru tablouri !

☞ *Suplementu I.* : Cu numerulu de adi se tramite in plicu separatu tomulu alu treile din „Cavalerii Noptii.“ De óra-ce acestu tomu a devenitu cu patru cóle mai voluminosu, decâtu cum calcularamu noi, furemu siliti a-i urcá pretiulu eu 20 cr. Astu-felu on. nostri prenumeranti voru avé a platí la primire 1 fl. Tomulu alu patrале se va continuá in nrulu vini-toriu.

☞ *Suplementu II.* : Modele de lucruri femeiesci, cu 21 de desemnuri pentru brodaría.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu : **IOSIFU VULCANU.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsí in Pest'a. Piati'a Pesciloru, Nr. 9.